

Питалась ласкаво

Євген Плужник

Питалась ласкаво: – Чом, синку, ти зблід? –

А слів не знайшов

І промовчав.

– На північ,

На південь,

На захід,

На схід

Над трупами вигуки вовчі!

Безсило повіки на очі впадуть, –

Старечі до рук моїх губи...

А бачу –

Безкрая скривавлена путь...

І трупи!

І трупи...

– Матусю! Хто очі мені замінив? –

Всміхнеться, щоб сліз не побачив...

Сама – до вікна, до неораних нив –

І плаче...

Далеке майбутнє! Скривавлену мить

Якими житами засієш?

...Ой, мамо! Чого це так серце болить,

Що й ти не зігрієш!